

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobkyně D.T.V., nar. ■■■, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ■■■, právně zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. MV-94730-4/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 10. 2016, č. j. MV-94730-4/SO-2016, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 5. 2016, č. j. OAM-694-14/ZR-2016. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobkyni stanovena lhůta k vycestování podle § 77 odst. 3 zákona

o pobytu cizinců z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, neboť žalobkyně pobývala nepřetržitě mimo území států Evropské unie více jak 12 měsíců.

Žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, konkrétně jeho rozpor s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný náležitě nevypořádal všechny její odvolací námitky.

Žalovaný dle žalobkyně také nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive bez relevantního důvodu zjištěný stav věci a existující důvody pro zachování povolení k trvalému pobytu žalobkyně nerespektoval. Žalobkyně tvrdila, že u ní byl naplněn liberační důvod spočívající v časté nemocnosti syna žalobkyně, který ji znemožnil návrat do České republiky. Žalovaný dle žalobkyně postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 písm. c).

Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť údaje z cestovního dokladu jsou bezpochyby osobním údajem podle § 4 zákona o ochraně osobních údajů a na jejich shromažďování se použije postup stanovený tímto zákonem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedala souhlas ke zpracování osobních údajů uvedených v cestovním dokladu, postupoval správní orgán I. stupně v rozporu s tímto zákonem. Takto získaný důkaz je nepoužitelný.

Žalobkyně také namítala, že se žalovaný nezabýval přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí. Ačkoliv není v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně zmíněno, že je správní orgán přiměřenost dopadů správního rozhodnutí povinen zkoumat, plyne mu tato povinnost z § 2 odst. 3 správního řádu. Upjaté setrvání na dikci zákona je dle žalobkyně přepjatým formalismem, jak již judikoval i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které § 68 odst. 3 správního řádu stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016. Provedené důkazy neprokázaly, že by existoval objektivní důvod, který by žalobkyni znemožňoval vrátit se na území České republiky v zákonem stanovené lhůtě 12 měsíců ode dne vycestování, tj. před 8. 8. 2014. Podle žalovaného se žalobkyně mohla na území České republiky vrátit po ukončení léčby syna. Žalobkyně se však vrátila až v roce 2016. Žalovaný poukazoval na to, že nezletilý syn žalobkyně netrpěl závažnou nemocí, při které by byl nucen podstoupit dlouhodobou hospitalizaci, z ničeho nevyplývá, že by mu zdravotní stav např. po vyléčení bronchitidy a do doby než onemocněl zánětem průdušek, bránil v cestě na území, kde měl povolen trvalý pobyt se všemi výhodami. Podle žalovaného tedy žalobkyně naplnila podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:

Žalobkyni bylo dne 14. 11. 2011 jako občanu třetího státu uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Dne 24. 3. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců.

Žalobkyně v dopise ze dne 4. 4. 2016 uvedla, že odjela společně s nezletilým synem na dlouhodobou návštěvu Vietnamu s cílem pobývat tam po dobu nejdéle 12 měsíců. Vzhledem k tomu, že došlo ke zhoršení psychické stavu nezletilého syna žalobkyně, bylo nutné zůstat na ve Vietnamu až do doby skončení jeho léčby. Nezletilý syn dále utrpěl zlomeninu dolní končetiny, což jejich pobyt ve Vietnamu dále prodloužilo.

Správní orgán I. stupně provedl dne 25. 4. 2016 výslech žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky pobývá od roku 2005 za účelem podnikání. Konstatovala, že z území České republiky odcestovala dne 7. 8. 2013. Ve Vietnamu pobývala až do 17. 2. 2016. V této době pobýval na území Vietnamu s žalobkyní i její nezletilý syn. Důvodem jejich dlouhodobého pobytu na tomto území byla skutečnost, že nezletilý syn žalobkyně v roce 2014 onemocněl horečkou, opakovanou bronchitidou a nebylo mu lékařem doporučeno vycestovat. Žalobkyně v roce 2015 chtěla se svým nezletilým synem odcestovat do České republiky, ale v městě Bac Giang měla se synem nehodu na mopedu, při které syn utrpěl zlomeninu dolní končetiny. Dokumentaci ohledně dopravní nehody k dispozici žalobkyně nemá, neboť nehodu neřešila policie. Dále žalobkyně uvedla, že dne 18. 12. 2015 ztratila na letišti Noi Bai při cestě do České republiky průkaz a povolení k trvalému pobytu v České republice, čímž se jí prodloužila doba pobytu na území Vietnamu o dobu vyhotovení nových dokladů. U výslechu doložila prohlášení o ztracených dokladech ze dne 18. 12. 2015. Dále žalobkyně vypověděla, že je vdaná, sňatek uzavřela dne 16. 12. 2015 s ■■■. Žalobkyně také uvedla, že rodinné zázemí má v České republice, dlouhodobě tu vykonává podnikatelskou činnost.

Žalobkyně doložila potvrzení o léčení nezletilého syna ze dne 5. 7. 2014, 2. 11. 2014, 20. 5. 2015, 10. 7. 2015, 6. 9. 2015 vystavené zdravotním střediskem města Doi Ngo a rentgenový list ze dne 7. 2. 2015 vystavený fakultní poliklinikou Tam - Duc.

Dne 10. 5. 2016 byla správním orgánem I. stupně žalobkyně vyzvána podle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

V protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 19. 5. 2016 žalobkyně zopakovala, že s nezletilým synem odcestovala do Vietnamu v srpnu 2013 a vzhledem k tomu, že nezletilý syn onemocněl a utrpěl i úraz dolní končetiny, musela o něj ve Vietnamu pečovat. Žalobkyně uvedla, že se v prosinci 2015 chtěli se synem vrátit do České republiky, ale z důvodu ztráty jejich dokladů na letišti ve Vietnamu, museli setrvat na tomto území. Žalobkyně s nezletilým synem musela setrvat ve Vietnamu i z důvodu zařizování její svatby. Zdůraznila, že na území Vietnamu nemá rodinné zázemí a v České republice žije otec jejího nezletilého syna.

Dne 30. 5. 2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ve věci, kterým správní orgán I. stupně zrušil povolení žalobkyně k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že žalobkyně v rámci správního řízení doložila zdravotní dokumentaci nezletilého syna ve formě potvrzení o léčení, ve kterém bylo uvedeno, že dne 5. 7. 2014 syn onemocněl angínou, dne 2. 11. 2014 trpěl syn kašlem, horečkou a bronchitidou, dne 7. 2. 2015 utrpěl zlomeninu dolní končetiny prokázanou rentgenovým snímkem, dne 20. 5. 2015 onemocněl angínou, dne 10. 7. 2015 kašlem, horečkou, obtížně dýchal a dne 6. 9. 2015 bylo u syna zjištěno průjemové onemocnění a horečka. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobkyně ničím nedoložila jí zmiňované psychické problémy nezletilého syna, které uvedla jako důvod setrvání na území Vietnamu. Dále konstatoval, že z lékařských zpráv vyplývá, že nezletilý syn žalobkyně nebyl na území Vietnamu hospitalizován, jeho onemocnění jsou běžně se vyskytující a rozestupy mezi onemocněními jsou v řádech měsíců, a proto žalobkyni nijak neznemožňovaly návrat na území České republiky. Co se týká zlomeniny dolní končetiny nezletilého syna žalobkyně, tento úraz se stal až po uplynutí 12 měsíční lhůty pobytu ve Vietnamu (tedy po 8. 8. 2014). Správní orgán I. stupně doplnil, že ani fixovaná zlomenina dolní končetiny nijak nebrání mobilitě a žalobkyně nedoložila žádné lékařské potvrzení, které by potvrdilo absolutní imobilitu nezletilého syna žalobkyně, která by mu znemožňovala vycestovat z území Vietnamu. Správní orgán I. stupně shrnul, že po celou dobu pobytu ve Vietnamu, tj. od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016, s přihlédnutím ke 12 měsíční lhůtě (8. 8. 2013 - 8. 8. 2014) neměl nezletilý syn žalobkyně takové závažné zdravotní problémy, které by žalobkyni neumožnily vycestovat. Za závažné zdravotní problémy lze podle správního orgánu I. stupně považovat pouze hospitalizaci ve zdravotnickém zařízení, akutní onemocnění ohrožující zdraví, zdravotní stav vyžadující nepřetržitou zdravotní péči, nutný lékařský zákrok, stálý lékařský dohled či stav neumožňující pohyb. Nahlášená ztráta dokladů ze dne 18. 12. 2015 a jejich vyřizování také nemá žádný vliv na uplynutí 12 měsíční lhůty, neboť tato lhůta skončila 8. 8. 2014. Ani plánování svatby žalobkyně nemůže být vážným důvodem k překročení zákonem stanovené lhůty. Dle správního orgánu I. stupně byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně pobývala nepřetržitě mimo území států Evropské unie více jak 12 měsíců, a to souvisle od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016 a k tomuto pobytu nebyly prokázány závažné důvody. Správní orgán I. stupně konstatoval, že tímto dlouhodobým přerušením pobytu žalobkyně byl přerušen integrační proces do hostitelské společnosti, který je bezpochyby veřejným zájmem. Uvedl také, že neposuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, neboť zákon tuto povinnost u tohoto typu řízení nestanoví.

Dne 16. 6. 2016 bylo žalobkyní podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně uvedla, že vycestování z Vietnamu mezi dvěma onemocněními dítěte nebylo reálné, neboť podstoupení cesty do České republiky mohlo způsobit po odeznění příznaků onemocnění další jeho zhoršení. Podle žalobkyně je zcela logické, že se svým nezletilým dítětem setrvala ve Vietnamu po přiměřenou dobu, až úplně odezní zdravotní problémy dítěte. Podstoupit dlouhé cestování letadlem mohlo způsobit dítěti další komplikace a z tohoto důvodu žalobkyně upřednostnila zdraví dítěte nad hrozbou zrušení trvalého pobytu na území České republiky. Žalobkyně v odvolání konstatovala, že závažné onemocnění nemusí trvat po nepřetržitou dobu, jak uvedl správní orgán I. stupně. Podle žalobkyně bylo

zcela na místě setrvat na území Vietnamu, když její nezletilý syn trpěl opakovanými zdravotními problémy, neboť tak jednala v nejlepším zájmu svého dítěte. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně neoznačil žádné důkazy, které by prokázaly, že žalobkyně pobývala na území Vietnamu nepřetržitě po dobu 12 měsíců. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně došlo také k porušení práv dítěte na pravidelný styk s rodiči, neboť vzdálenost mezi oběma státy je značná. V závěru odvolání žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 2 a § 3 správního řádu.

V průběhu odvolacího řízení žalobkyně doložila potvrzení o hospitalizaci nezletilého syna z důvodu onemocnění planými neštovicemi a příušnicemi. Dle těchto potvrzení byl její nezletilý syn hospitalizován od 25. 7. 2014 do 2. 8. 2014 a od 19. 9. 2014 do 26. 9. 2014.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správně aplikoval ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Žalovaný uvedl, že nesouhlasí s odvolací námitkou žalobkyně, že správní orgán I. stupně neoznačil důkaz, ze kterého by vyplynulo, že pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016. Podle žalovaného ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně tuto skutečnost zjistil z výsledku žalobkyně provedeného dne 25. 4. 2016 i z cestovního dokladu žalobkyně. V cestovním dokladu je výjezdové razítko z území států Evropské unie ze dne 9. 5. 2012 a příjezdové razítko ze dne 17. 2. 2016. Správní orgán I. stupně vyšel z výsledku žalobkyně, která hovořila o kratší době pobytu, tj. od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016. Skutkový stav v dané věci byl dle žalovaného zjištěn v dostatečném rozsahu v souladu s § 3 správního řádu. K závažnosti důvodů nepřetržitého pobytu na území Vietnamu žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně uvedl, že důvody, které u žalobkyně nastaly, nelze považovat za závažné důvody nepřítomnosti na území států Evropské unie. Žalovaný souhlasil s tím, že onemocnění nezletilého dítěte žalobkyně, jako je angína, zlomenina dolní končetiny nebo bronchitida nejsou závažným důvodem, který by znemožňoval žalobkyni odcestovat z území Vietnamu. Mezi onemocněním angínou a bronchitidou v roce 2014 uplynula doba zhruba čtyř měsíců, kdy k vycestování mohlo dojít. Dle žalovaného žalobkyně neprokázala, že by jí bránil před 8. 8. 2014 (kdy uplynula 12 měsíční lhůta pobytu mimo území Evropské unie) objektivní důvod znemožňující Vietnam opustit. Pouze doložila, že nezletilý syn onemocněl angínou a nemoc trvala do 12. 7. 2014. Žalovaný se dále vyjadřoval k lékařským potvrzením o hospitalizaci nezletilého syna žalobkyně předloženým v odvolacím řízení. Konstatoval, že potvrzení o hospitalizaci syna v době od 19. 9. 2014 do 26. 9. 2014 nemá v daném případě žádnou relevanci, neboť se týká období, které následovalo po uplynutí zákonem tolerované doby pro pobyt mimo území států Evropské unie. Lékařskou zprávu o hospitalizaci syna žalobkyně v době od 25. 7. 2014 do 2. 8. 2014 v souvislosti prodělanými příušnicemi vyhodnotil žalovaný tak, že v této době bránil ve vycestování objektivní důvod, tj. hospitalizace. Následně je možné mít za odůvodněný pobyt v domovském státě 10 dní po propuštění ze zdravotního střediska, po jejichž uplynutí byla naplánována kontrola, od 12. 8. 2014 však žalobkyni nic nebránilo vycestovat z území Vietnamu. Dle žalovaného objektivní překážkou vycestování mohl být zdravotní stav nezletilého syna žalobkyně pouze v době od 8. 8. 2014 do 12. 8. 2014. I kdyby byla zohledněna hospitalizace nezletilého syna od 25. 7. 2014 do 2. 8. 2014, tak by se tolerovaná doba nepřítomnosti mohla prodloužit maximálně do 27. 8. 2014, tedy o 19 dní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Klíčovou otázkou v dané věci je posouzení, zda u žalobkyně nastaly takové závažné důvody, které by odůvodňovaly její pobyt mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců.

Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*

Závažný důvod se podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 6 Azs 181/2017-32, a ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50) nemusí vztahovat pouze na cizince, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, ale závažným důvodem je také skutečnost, která cizinci objektivně brání v opuštění zahraničí (např. živelné pohromy) nebo se jedná o skutečnost, která představuje povinnost postarat se o vážně nemocné nezletilé dítě cizince.

V projednávaném případě bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobkyně přicestovala do Vietnamu dne 8. 8. 2013 a vrátila se do České republiky dne 17. 2. 2016. Toto období nepřítomnosti na území České republiky potvrdila žalobkyně při účastnickém výslechu dne 25. 4. 2016. Nebylo tedy sporné, že doba nepřetržitého pobytu mimo území států Evropské unie trvala po dobu delší než 12 měsíců. Žalobkyně jako důvod překročení této doby uvedla a lékařskými potvrzeními doložila onemocnění svého nezletilého syna dne 5. 7. 2014, 2. 11. 2014, 20. 5. 2015, 10. 7. 2015 a 6. 9. 2015. Jednalo se o akutní angíny, průjmů a bronchitidu. Dne 7. 2. 2015 podle rentgenového listu utrpěl nezletilý syn žalobkyně holenní zlomeninu dolní končetiny. U onemocnění bronchitidou ze dne 2. 11. 2014, ze dne 10. 7. 2015 a onemocnění průjmem ze dne 6. 9. 2015 byla doba léčby stanovena na 1 měsíc, v ostatních případech byla v délce 1-2 týdnů. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně doložila potvrzení o hospitalizaci nezletilého syna. Hospitalizace ze dne 25. 7. 2014 měla trvat do 2. 8. 2014 s následnou kontrolou za 10 dnů po propuštění. Hospitalizace ze dne 19. 9. 2014 měla trvat do 26. 9. 2014 s kontrolou za 14 dnů po propuštění. Žalobkyně dále poukazovala na psychické problémy nezletilého syna, které ale nebyly ničím doloženy.

Krajský soud souhlasí se správními orgány, že z doložených lékařských záznamů neplyne, že by zdravotní problémy nezletilého syna žalobkyně, které byly převážně krátkodobého charakteru, a byly běžnými dětskými nemocemi, byly natolik vážné, že by způsobily nemožnost návratu žalobkyně do České republiky. Na straně žalobkyně nebyl žádný důvod k tomu, aby se ve Vietnamu zdržovala od 8. 8. 2013 až do 17. 2. 2016. Lhůta k vycestování jí uplynula dne 8. 8. 2014. V tomto období doložila v odvolacím řízení

hospitalizaci syna z důvodu onemocnění průšnicemi, která měla trvat od 25. 7. 2014 do 2. 8. 2014 s navazující kontrolou za 10 dnů od ukončení hospitalizace. Tato hospitalizace a následná rekonvalescence, jakkoliv je s podivem, že ji žalobkyně zmínila až během odvolacího řízení, mohla být objektivním důvodem, který bránil vycestování žalobkyně v srpnu 2014. Neodůvodňuje však vycestování žalobkyně až v roce 2016.

Ohledně pořízení kopie cestovních dokladů, soud uvádí, že vyžadováním listin obsahujících osobní údaje fyzické osoby pro účely dokazování ve správním řízení se již Nejvyšší správní soud zabýval (srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56, publ. ve Sb. NSS pod č. 2811/2013) a vyslovil, že vyžádání takové listiny, její založení do spisu a hodnocení jejího obsahu je nahodilým shromážděním osobních údajů, při kterém nedochází k jejich dalšímu zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Tedy ani pořízení a založení kopií cestovních dokladů, a jejich hodnocení pro účely rozhodnutí o zrušení platnosti povolení trvalého pobytu žalobkyně, není systematickým shromažďováním osobních údajů. Podle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vědomé vyžádání listin správním orgánem obsahující osobní údaje necílí na získání osobních údajů, ale účelem je získání důkazních prostředků, které by byly rozhodné k posouzení splnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Podle tohoto rozsudku při výkonu veřejné moci zákon logicky souhlas subjektů se zpracováním osobních údajů nevyžaduje, neboť výkon veřejné moci, při kterém dochází ke zpracování osobních údajů, nemůže být závislý na poskytnutí tohoto souhlasu. Nehledě na to, že cestovní pas je nezbytnou náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgán může jeho kopii založit do správního spisu a použít ji pro pozdější vyhodnocení skutečností v případě povolení trvalého pobytu.

K námitce nezákonnosti, resp. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení z důvodu neposouzení přiměřenosti dopadů těchto rozhodnutí, soud uvádí, že správní orgány v dané věci postupovaly správně, neboť nebyly povinny takovou otázku zkoumat. Soud se plně ztotožnil s argumenty žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí. Ve stručnosti lze shrnout, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není stanovena povinnost správního orgánu I. stupně posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, jak ostatně vyplývá i z koncepce ustanovení § 77 odst. 2, kde je tato povinnost výslovně uložena (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39). Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, v němž je uvedeno: „*Cizinec svým jednáním může zabránit nastoupení podmínek pro zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že přeruší svou nepřítomnost na území členských států Evropské unie tak, aby nešlo o nepřetržitou nepřítomnost po dobu delší než 12 měsíců. Jde o podmínku pro zachování platnosti povolení k trvalému pobytu, která je v zákoně již od 27. 4. 2006, tudíž tato podmínka nemůže být nikterak překvapivá. Při plánování svých cest mimo členské státy Evropské unie tak cizinci musí počítat i s touto podmínkou a své cesty přizpůsobit tak, aby nenaplnili důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu uvedené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pokud se chtějí uvedenému následku vyhnout.*“ Podle tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu zkoumání přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života není nezbytné ani z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod. V posuzovaném případě

mohla žalobkyně přerušit svůj pobyt na území Vietnamu a vyhnout se tak naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nijak nepochybil, pokud se nezabýval zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí reagovalo na všechny odvolací námitky žalobkyně, není nepřezkoumatelné ani nezákonné.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 31. října 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,

předsedkyně senátu